

Karta över ingen plats

Innan jag stiger in i rummet kränger jag av mig min skugga och hänger den över en stolsrygg. Det känns ungefär som när man försöker ta av sig en genomvåt tröja. Sedan spänner jag fotsulorna hårt, så att mina steg inte ska höras, och går över tröskeln in i rummet, in till dig. Du sitter på sängen, på överkastet, med ryggen mot mig. Jag föreställer mig hur din blick borrar sig in i väggen, hur det blir varmare där, hur det när som helst kommer att uppstå en låga inuti väggen. Och nu hör jag bara det låga väsande som är min egen andhämtning, det enda som håller mig kvar här och nu. Den tjocka, mörkröda persiska mattan sväljer varje steg jag tar; en mycket god egenskap jag inombords berömmar mattvävaren för. Mattvävaren är trettioåttio år gammal och är på basarerna känd som Ali al-Shamsa, vilket betyder Ali av Solen. Han är mycket solbränd och huden i hans ansikte är mörkbrun och läderartad. Sex dagar i veckan bjuder han ut sina mattor till försäljning på marknaderna i Damaskus. Med sig har han alltid en mindre koboltfärgad matta med insprängda guldtrådar som inte är till salu. Den använder han till bön; fem gånger om dagen vänder han sig i den Heliga Riktningen, såsom en god muslim bör göra. Men resten av tiden är det affärer som gäller, och affärerna går bra. Så bra att han har haft råd att skaffa sig ett litet hus i utkanten av staden, ett hus med en trädgård där det växer apelsinträd och hyacinter. Tyvärr har tiden aldrig medgivit hustru eller barn, men Ali är nöjd med sin tillvaro och vet att ödmjukhet är en dygd. En dygd, ja, det är att gå med böjt huvud fram till sängen där du sitter och väntar på att tiden ska rasera husets väggar och trumpetstötarna ska förkunna den yttersta dagen. Jag

gör det, svävar nästan fram till dig där du sitter stelnad ovanpå överkastet, stelnad i ett ögonblick av evigt liv, eller död. Jag lägger mig bredvid dig, låter armen snudda vid din midja, men du rör dig inte. Och för din skull har jag klätt av mig naken, så att vi ska kunna börja om igen. Men du är tyst; kanske väntar du. Kanske vill du att solen ska stiga över bergen först, kanske behöver du låta dess värme tina upp dig, såsom jag tinat middagar för en den senaste månaden. Bredvid dig ligger ett magasin. På ett glättat uppslag ler två kvinnor mot kameran. De står på en strand och är just i färd med att kasta en klarröd frisbee mot någon. Utanför bild kan man ana en man, eller kanske en hund. Hunden är en golden retriever som är blind på ena ögat. Den är mycket gammal och borde ha dött för länge sedan, men trots detta springer den fortfarande runt och betar sig som en valp, som om tiden inte angick den. Och visst, så länge han äter ser de ingen anledning att avliva honom. Han verkar ju inte ha ont någonstans och Karin borde ju veta, hon som gått Veterinärskolan och allt. Men än så länge är han en baddare på att fånga frisbees, till och med i luften tar han dem, så lekande lätt som om han aldrig gjort något annat. Karin vänder sig om mot henne och skrattar, fast hon förstår att det är åt något helt annat, förmodligen åt det faktum att hon ska träffa Jonas igen i kväll. Hon vet att det finns saker man har rätt att förvänta sig den tredje träffen. Själv är hon inte intresserad; inte sedan Lukas fick henne att totalt tappa tron på mänskligheten i allmänhet och män i synnerhet. Fast det är varmt, ja nästan olidligt hett, ryser hon när hon tänker på hur han satte cigarettglöden mot hennes axel den där gången i mars och hur han efter det hotade att slita upp hennes fitta, *din jävla fitta du vågar inte, testa du bara, försök*- Men allt det där är historia nu, här finns bara hon och Karin och Gizmo och solen är varm och saftig som en dadel mellan tänderna. Ali al-Shamsa tuggar

tankfullt på dadeln och betraktar den aldrig sinande strömmen av människor som rör sig på torget, mellan de uppslagna stånden med kryddor, tyger och hantverk. Det ligger något rofyllt över hela scenen, han blir lugn av att betrakta den. Ibland har han tur, som nu: Där är hon igen, hon skymtar till mellan teförsäljerskan och skomakaren, en hastig glimt bara, av slöjor, täckande tyger. Han vet inte vem hon är, varifrån hon kommer, vart hon är på väg. Det enda han vet är att hon brukar vara här då och då, antagligen för att handla, eller kanske känner hon någon som arbetar här. Men det är egentligen inte viktigt; det som är viktigt är de svarta korkskruvslockarna som faller utanför slöjan, det svaga klirret av hennes guldarmband runt den smala handleden, hur det guldarmbandet fångar den nedåtgående solens strålar och reflekterar det i ett blänkande som tvingar honom att skugga ögonen. Ibland, när hon vänder sig hastigt om, inbillar han sig se ett parti hud, precis när tygerna inte förmår täcka, glider isär och blottar en aldrig så liten men ändå verklig glipa. Han fantiserar om hur han går på upptäcktsfärd över den huden, som om han befann sig i en öken utan karta just därför att själva öknen är kartan. Hon låter pek fingret löpa längsmed floden. Kartan ligger uppslagen i knäet och hon är inne på kvällens andra vinglas. När hon lämnade Karin gnällde Gizmo så ynkligt att hon funderade på att fråga Karin om hon kunde tänka sig ... men nej, det är hennes kväll i kväll, inte skulle hon vilja förstöra, och dessutom hade hon väl sagt något om att Jonas var allergisk? Hur det nu än var med den saken sitter hon här, och Gizmo ligger på sin filt på golvet. Som så många kvällar tidigare ligger Bretagne utbrett över knäna och hon har markerat ut en rutt, cirklat bynamn med kulpennan, föreställt sig vandringar, gårdar, bägare med vin och *deuet mat oc'h* bredvid *s'il vous plait*. Men hon sväljer en till klunk vin och tittar bort mot

Gizmo och vet att så länge, så länge. Gizmo tittar upp, märker att hon betraktar honom och gläfsar till. Det plötsliga ljudet väcker Ali där han sitter, och han förstår att han har slumrat till. Han skakar på huvudet, ser sig om, försöker lokalisera ljudet men kan inte se någon hund någonstans. Och när blicken återvänder till mattorna på sina ställ ser han också henne. Hur har hon - men hon är där, verklig och *där*, gnistrande gröna ögon bakom slöjan som hon i detta nu lossar från sin hake, vilket får guldarmbandet om hennes smala handled att klirra och glänsa och reflektera solen som han ju borde ha lärt känna efter alla dessa år, men hur väl känner man egentligen någon? Hur väl känner jag dig och hur väl känner du mig? Det gör ont, detta att veta att man kan komma nära, men aldrig så nära, aldrig så nära som jag vill komma, och speciellt nu, med fingrarna lätt mot din midja. Du gör i alla fall inte motstånd, du säger inte nej, vilket är både bra och dåligt, men under omständigheterna bra tror jag. Kanske väntar du på att solen ska fylla dig med kraft så att du orkar vrida dig, vända dig mot mig, med kärlek eller hat eller det fruktansvärda som finns mittemellan. När jag rör mig närmre halkar tidningen som legat bredvid dig ner på golvet, och äntligen rör du dig, du blinkar, bryter stirrandet in i väggen, vänder dig mot mig, men långsamt, så otroligt långsamt, och det är först nu jag ser mig själv, ser mig själv på riktigt, speglad i den blanka hinnan som täcker dina gröna ögon.